

at dække Klitterne. Jeg har den Tro, at det maasse endog vil kunne lykkes at frembringe Noget, som kan kaldes Skov, men om det bliver Noget, som lover noget Udbytte af det derpaa anvendte Beløb, har jeg ingen Forvisning som. Førend man gaar altsor vidt i sine Foretagender, tror jeg dog, at man maa have en længere Tids Erfaring for, hvad det virkelige Udbytte er af de beplantede Arealer, og for, om det er Noget, som kan ventes at ville give en virkelig Indtægt. Sagen har jo imidlertid hidtil været drevet med Interesse og Plantningen været i Fremgang, og jeg tror ikke, at der er Anledning til at udvide Virksomheden stærkere, end hidtil er sket.

S. Pedersen: Jeg paaskønner meget den Smødekommen, som den ærede Minister har vist ved sine Bestræbelser for at fremme Dannelsen af Kreditforeninger med det Formaal at lette Afgang til Prioriteter for Husmænd. Jeg tror, det er en Opgave, som der i Virkeligheden er meget paatrængende Nødvendighed for; men med al min Erkjendtlighed for den Velvillie, hvormed denne Sag omfattes af Ministeren, og de Begunstigelser, som han synes at være tilbøjelig til at skjænke, for at Vilkaarene kunne blive saa billige som mulig, vil jeg dog gjentage, at den Slags Laan, som kan opnaas derigjennem, ikke ville egne sig til Driftslaan, i alt Fald kun for en meget begrændset Del, thi det er jo bekendt, at der er en ikke ganske lille Del af Husmænd med Jord, som ikke ere Giere deraf og som saadanne ikke kunne søge Prioritetslaan. Naar der er talt om Jaren ved altsor let Afgang til Driftslaan, saa er jeg ikke blind for en saadan Jare; man har jo Exempler paa, hvorledes for let Afgang frister til letsindig Benyttelse af Krediten. Vi have desværre Erfaring derfor i de sidst forløbne Aar. Men jeg vil dog sige i Genhold til de Hovedtræk, som ere givne i Arbejdskommissionens Betænkning angaaende dette Spørgsmaal, at der foreligger tilstrækkelig Betryggelse i saa Henseende; thi det, man gaar ud fra, er jo netop, at det ikke alene skulde være den reelle Garanti og Sikkerhed, som den Vedkommende kan give i sin Eiendom, man har, men hele den Dygtighed, Flid og Energti, hvormed han driver den. Da det jo er stillet som Betingelse, at Kommunen skal garantere for en betydelig Del, saa vil dette jo ogsaa være Borgen for, at de ikke samstemme i at give Laan til Kreti og Meti, som finde det beleiligt at komme og forlange det. Det er netop deri, jeg mente, at der saa en Garanti imod den Fristelse, som der kunde ligge i at have en for let Afgang til Laan, idet jo nemlig den Omstændighed, at Kommunen fjender enhver enkelt Ansøgers Personlighed og fjender den reelle Sikkerhed, som han kan byde, maa være en Borgen for, at Afgangen til Laan ikke vil blive benyttet

paa en Maade, som kan true Statskassen med væsentlige Tab.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Lovforflagets § 19 (se Tillæg C. Sp. 219—20 ff.)

vedtoges enstemmig med 45 St.

Den fungerende Formand: Jeg skal dernæst sætte de to Paragrafer, som vedkomme Justitsministeren og Ministeren for Island, nemlig §§ 20 og 25, samt den Del af § 26, som vedkommer Justitsministeren, under Forhandling.

Ingen forlangte Ordet.

§§ 20 og 25 (se Tillæg C. Sp. 239—40 ff.) ansaas vedtagne uden Afstemning.

Den fungerende Formand: Dernæst sættes under Forhandling Lovforlagets § 21, som vedrører Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, samt den Del af § 26, som vedrører det samme Ministerium.

S. Pedersen: Jeg beklager, at den ærede Kirke- og Undervisningsminister ikke er tilstede; jeg har forlangt Ordet for at gjøre en Henskylling til ham, men haaber, at en æret Kollega vil referere de Bemærkninger, jeg har at gjøre. Det vil maasse erindres, at jeg under Finantslovens Behandling f. A. tillod mig at rette en Henskylling til den høitærede Kirke- og Undervisningsminister med Hensyn til de forskjellige Abnorme her i Landet, saavel de Døvstumme og de Blinde som de Landsvage, og navnlig de to førstnævnte Klasser, forsaavidt de anbringes, efter at de ere udtraadte af de dertil indrettede Instituter. Den ærede Minister oplyste da, idet han gav et historisk Overblik over, hvorledes Stillingen var, og hvorledes den var kommen tilstede, hvad der var gjort i saa Henseende for disse Abnorme, efterat de vare gaaede ud af Institutet, og navnlig dvælede han ved Omtale af den Forening, som blev stiftet her i Kjøbenhavn, jeg tror i 1862, og som kaldes Foreningen for de Blindes Selvvirksomhed. Denne Forening, som jeg senere har gjort mig bekendt med, virker med stor Flid og vist til megen Betsignelse for de Paagjældende. Men alt som det maa paaskønnes, at der fra Publikums Side, navnlig her i Kjøbenhavn, vises Velvillie mod Foreningen, saa maa de Vanskeligheder, hvorunder Foreningen virker, ikke lades ude af Betragtning, fordi den Opgave, den har stillet